د کتاب نوم:
ځنګل لار
(د قاچاق سفرونو خونړۍ کیسه)
لیکوال:محمدالله امانی
مقدمه:
زه محمدالله امانی یم، یو افغان ځوان چې د ژوند د سختو حالاتو او د اروپایي خوبونو تر منځ د "ځنګل" له لارې د سفر ویرونکې کیسه مې خپله تجربه کړه. دا کتاب مې د دې لپاره ولیکه، چې هغه ځوانانو ته د عبرت کیسه شي، څوک چې د قاچاقي لارو له لارې اروپا ته د تګ نیت لري.
زما کیسه یوازې زما نه ده، دا د زرګونو هغو ځوانانو کیسه ده چې د جګړو، غربت او بېروزګارۍ له کبله خپل کور، کلی، مور او پلار پرېږدي او ځان خطرناک سفر ته سپاري. دا لار یوازې ځنګل نه ده، دا د مرګ، درد، ، تندې، او سپکاوي لاره ده.

د کتاب هدف:
دا دې کتاب هدف دا دی چې ځوانان د ناقانونه مهاجرت له خطرونو خبر کړي. دا کتاب یوه ژوندۍ تجربې ته انعکاس ورکوي چې څنګه د یوه ځوان ژوند د امید نه، تر ویرې، له ازادۍ نه، تر زندان، او له خوبونو نه، تر حقیقتونو بدل شو.
زه هیله لرم چې دا کیسه به یو څراغ شي، د هغو لپاره چې د همدغسې لارې سوچ لري – چې دا "ځنګل لار" د نجات نه، بلکې د بربادۍ لار ده.

لومړی فصل: کور، کلی او ستونزې

زه محمدالله امانی یم، د افغانستان د یوه ساده کلي اوسېدونکی، چېرته چې ژوند له سختیو، بېوزلۍ او د غربت ډک و. زموږ کورنۍ یوه منځنۍ طبقه کورنۍ وه. پلار مې د کلونو راهیسې په سعودي عربستان کې مسافر و، د خپلې کورنۍ د نفقې لپاره یې له وطنه لرې ژوند کاوه. زه له کوچنیوالي د زده کړو سره مینه لرم، خو د ژوند ستونزو تل زما پر خوبونو سیوری غوړولی و.

زه د ښوونځي یولسم ټولګي زده‌کوونکی وم، خو د افغانستان خراب امنیتي وضعیت، بېکارۍ، او اقتصادي ستونزو زما راتلونکی تیاره کړې و. هره ورځ به مې د وطن حالاتو ته کتل، د ځوانانو نامعلوم برخلیک د هېوادوالو غربت، د کوچنیو ماشومانو سخت او دروند کار، او دخپلې کورنۍ غُربت به سخت دردولم.

له پلار وروسته د کو[illegible]ست زه [illegible]. پلا[illegible] م[illegible] ا[illegible]شه[illegible]عین شوو[illegible] بل
ه[illegible]ځ لار[illegible] [illegible]ود[illegible]ر[illegible]پ[illegible]ي ([illegible]ر[illegible]پا)
مور مې ډېره مهربانه [illegible] زړه سواند[illegible] ښځه [illegible]ده، [illegible]ي هره لحظه دعا کوله. د هغې دُعا به ما ته تل انرجي او قووت راکاوه. خو ما تکل او خوب درلود چې اروپا ته ولاړ شم، زده کړې وکړم، او ښه ژوند جوړ کړم.

کله چې پلار مې د څو کلونو وروسته افغانستان ته راغی، ما خپله هیله ورسره شریکه کړه. که څه هم زړه یې نه و، خو زما د هوډ او عزم په وړاندې چوپ شو.
پلار مې بیا دا خبره زموږ نورو نږدې خپلوانو سره شریکه کړه ځینو خپلوانو به مې زړه رامات او ځینو به بیا د قووت او ډاډ خبرې کولې.بلاخیره له یو کس سره مو خبره وکړه له کابله تر مسکو پورې پاسپورټ تذکره مو ورسره کیښودل. په دا منځ کې دوې میاشتې تېرې شوې.زما د پرواز ورځې رانیږدې شوې.څومره به چې زما د تللو ورځې رانږدې کیدې هغومره به مې د مور رنګ خرابیدو.
ما به هم چې د مور سترګو ته وکتل غریوو به ونیولم زړه نه به شوم.

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

دویم فصل: له کابل نه تر مسکو

د خدای پامانی شپه وه. مور مې زما سر ته قرآن کریم ونیو، او له ژړا
سره یې وویل:
"خدای دې مل شه زوی، خو ځان ته پام کوه..."
غریبی ورکه کړي خاونده
تنکي زامن له خپلو میندو بیلوینه
زه، او زما یو بل نږدې ملګری، له کور، کلي، ښوونځي او ماشومتوب سره
خدای پامانی وکړه زه لاړم، خو زما زړه له مور، پلار، کور، ښوونځي،
ملګرو او سره پاتې و. دا فصل د ژوند له هغې مرحلې پیل شو، چې له
امیدونو سره، د خطرونو لور ته روان وم.
او د یوه نامعلوم سفر پیل مو وکړ. موږ غوښتل اروپا ته ورسیږو، خو
زموږ لومړۍ مرحله د روسیې پلازمېنه — مسکو وه.

په کابل کې مو د الوتنې ټول بندوبست ترسره کړ. دا لومړی ځل و چې له
هېواده اوزم. زړه مې درونډ، خو د امیدونو نه ډک و. موږ د روسیې لپاره
ویزه اخیستې وه، خو ټولې چارې د ایجنسۍ له لارې تنظیم شوې وې.

کله چې الوتکه پورته شوه، سترګې مې له اوښکو ډکې وې. زه د خپلې مور
وروستی آواز اورم:
"زویه،پر ځان د پام کوه ماته پیسی نه بلکې ته ارزښت لرې.خدای د له
هری بلا ساته"

مسکو ته له رسېدو سره، نوې نړۍ رابانډې پرانستل شوه. یخ موسم، ناآشنا
خلک، ژبه، او د ژوند نوې ستونزې. هلته مو پناه د یو شرکت "Ozon" له
لارې د کار موندل و، تر څو ځانونه وساتو. خو دا یوازې پیل و، د سختو
ورځو، اوږدو شپو، او ستړیاوو.

موږ د کار لپاره مسکو ته راغلي نه وو، خو ژوند دې ته مجبور کړو. ما
له ملګري سره ژمنه وکړه چې تر وروستی شېبې به یو ځای یو، او دا سفر
به، که ژوندی پاتې شو، یو درس کړو.

دریم فصل: په مسکو کې د "اوزون" شرکت درې میاشتې کار او ستونزې

مسکو ته له رسېدو وروسته، موږ د اوسېدو ځای هم نه درلود. شپه به مو د
یخو دیوالونو تر سیوري لاندې تېره کړه. بالاخره، د قاچاقبر له لارې مو
ځان "اوزون" شرکت ته ورساوه. دا یو لوی شرکت و چې د انلاین سوداګری
لپاره توکي بسته بندي کوي. موږ ته وویل شول چې هلته به کار وکړئ، تر
څو اروپا ته د تګ لپاره پیسې جوړې کړئ.

د کار حالت دومره سخت و، لکه د بندي انسان ژوند.
موږ به شپه‌ورځ کار کاوه، هره ورځ ۱۲ ساعته، بې له کومې وقفې، بې له
مناسب خوراکه یا خوبه. که لږ څه به در وځنډېدلې، سرپرست به مو
دربانډې غوسه و، چیغه به یې وهله. په روسی ژبه نه پوهیدلو خو دومره
به پوه شوو چې راټی مو.

د خوب ځای مو د شرکت یوه کوټه وه، چیرې چې ۱۰-۱۵ تنه یو ځای پر توشکو
پراته وو. نه پاکوالی و، نه سکون، او نه د هیلو ځرک. د شپو ناوخته به
مې د مور دعاګانې رایادولې، او د زړه له کومې به مې وژړل.

له هېواده لرې، له آزادې بې برخې،بی خوبې، دا درې میاشتې د ژوند تر
ټولو دردوونکې میاشتې وې.

ketabton.com - The Digital Library

ملګري مې هم ستړی شوی و، موږ دواړو دا حس کاوه چې که همدلته پاتې شو، ژوند به مو پای ته ورسیږي. خو د "ځنګل" د لارې خوب لا پاتې و. موږ پرېکړه وکړه چې بل مرحله واخلو: د بلاروس پر لور، د اروپا دروازې ته نږدې شوو.

ځلورم فصل: له مسکو تر بلاروس او د بلاروس ستونزې

له درې میاشتنی سختی وروسته، موږ پرېکړه وکړه چې له مسکو نه د بلاروس پر لور وخوځېږو. دا مرحله زموږ د سفر بله خطرناکه برخه وه. موږ له یوه بل پټ قاچاقبر سره اړیکه ونیوله، چې ژمنه یې وکړه چې موږ به د بلاروس سرحد ته رسوي، او له هغه ځایه به د پولنډ له لارې اروپا ته ننوځو.

خو دا لار د امید نه، بلکې د ازمېښت لار وه.

موږ له مسکو څخه د یو کوچني موټر په وسیله ووتو. شپې او ورځې مو د سفر په اوږدو کې تېرولې. په ځینو ځایونو کې مو د ساعتونو ساعتونو لپاره پټ تم شوو، تر څو امنیتي کسانو ته ونه ښکارو. کله چې د بلاروس سرحد ته ورسېدو، هلته موږ ته وویل شول چې احتیاط وکړئ، دا ځای ډېر خطرناک دی، ځکه هلته پولیس او سرحدي ځواکونه زیات فعال دي.

په بلاروس کې ژوند نور هم تریخ شو.

هلته مو د اوسېدو لپاره کوم ځای نه درلود، موږ به په یخو ځنګلونو، زیرزمینیو، او ویجاړو ودانیو کې شپې سبا کولې. خوراک نه و، اوبه نه وې، ان د تشناب اسانتیا هم نه وه. خوب به مو په وچه ځمکه او سر به مو په کلکو تېږو ایښي وو

بلاروسي پولیسو به هر ځل موږ ونیولو، وهل، سپکاول، او بېرته مو هماغه ځای ته خوشي کول، چېرې چې له خطره مو تښتېدلي وو. موږ سره به یې داسې چلند کاوه لکه موږ انسانان نه یو، بلکې حیوانات یو.

زړه تنګ شوی و، امید مړ شوی و، او ژوند تریخ شوی و.

خو د سفر وروستی دروازه لا هم نه وه خلاصه — لا باید د بلاروس ځنګلي سرحدونه د پولنډ پر لور تېر کړو. دا د ژوند او مرګ تر منځ پوله وه، او موږ پرې تیار شو چې دا ګام واخلو... که ژوندي پاتې شو، نو اروپایي خوب ته به ورسېږو، که نه — نو همدا به مو پای وي.
پنځم فصل: د بلاروس ځنګل ستونزې

له بلاروس ښارونو نه وروسته، موږ هغه مرحلې ته ورسېدو چې زموږ د ژوند تر ټولو خطرناکه برخه وه — د ځنګل لاره.
دا هماغه لاره وه چې موږ ورته "ځنګل لار" وایو، خو په حقیقت کې دا د ژوند او مرګ میدان و.

موږ لس نفره وو، ځوانان، ټول د اروپا په امید، له خپلو وطنونو، کورونو نه راوتلي یو. کله مو ژړل، کله مو خندل، خو د وېرې سیوری همیشه زموږ پر سر ولاړ وو.

د ځنګل یخنی، لمدې جامې، وږې خېټې، او د شپې تیاره — دا ټول د یوه ناورین کیسه وه.

موږ به د شپې پر مهال حرکت کاوه، تر څو د سرحدي پولیسو له سترګو پټ پاتې شو. ځیني هلکان د یخ له امله سخت ناروغ شول، یو خو داسې هم شو

ketabton.com - The Digital Library

چې بې هوشه شو، او مور اړ شو چې هغه هلته پرېږدو خو خپل غیرت او وطنوالی اجازه نه راکوله چې زمونږ له ډلی د کوم یو بی هوشه شي او مونږ یی پریږدو بل خوا بیا مونږ ته قاچکبر اجازه نه راکوله چې مونږ د خپل ملګری راپورته کړو زړونه مو ټوټه ټوټه شول خو څه مو کولای نشول،بل طرف د ځان ژغورنه هم یوه اړتیا وه.

په ځنګل کې مونږ شپې داسې تېرولې، چې بدن مو لړزېده، له لمدو جامو سره به مو خوب کاوه. یو څو وخته به مو د بوټو او واورو له اوبو ځان مړاوه، او خواړه خو مو دومره لږ وو، لکه د ماشومانو لوښي.
شپږم فصل: پولنډ ته د اوښتو هڅه او هلته مشکلات

د بلاروس له ځنګله راوتلو وروسته، زمونږ مخکې یوازینی خنډ د پولنډ سرحد و. دا هغه پوله وه چې مونږ ورته د ژوند دروازه بلله. خو دا دروازه پر هر چا نه خلاصېده.

مونږ څو ځله هڅه وکړه چې د پولنډ خاورې ته واوړو. کله به مو زنګ ونیو، کله به مونږ واورې لاندې پټ شو، او کله به مو شپه تر سهاره د حرکت لپاره تمه کوله.
خو هر ځل به پولنډې پولیسو مونږ ونیولو، سخت به یې ووهلو، او بېرته به یې بلاروس ته تسلیم کړو.

د بلاروس پولیسو چلند له انساني کرامتو نه ډېر لرې و. مونږ ته به یې سپکاوی کاوه، وهلو به یې، او پښې لوڅ به یی په لاره خوشی کولو. داسې ښکاریده لکه مونږ چې حیوانات یو نه انسانان.

دا صحنې څو وارې تکرار شوې.

هر ځل چې بېرته بلاروس ته راوستلو، زمونږ امید کمېده، روحیه ماته کېده.
ځینو هلکانو خو بیا ژړل، چیغې یې وهلې، او ویل یې:
"نور نشم کولای، ما را پرېږدئ!"

زمونږ لپاره تر ټولو دردوونکی حالت دا و، چې له دواړو خواوو ځورېدلو.
نه پولنډ ته د ننوتو اجازه وه، او نه بلاروس مونږ ته د انساني ژوند ارزښت راکاوه.

له ځانه پوښتنه به مې کوله: آیا دا هم هغه اروپا ده چې مونږ پرې خوبونه لیدل؟

خو بیا به مې د کور یاد راغی، د پلار انتظار، د مور دعا، او د دې سفر هدف. بیا به مې زغم وکړ، او له خدایه به مې مرسته غوښتله.

بالاخره، بله هڅه هم مخې ته وه... او دا ځل، نیمې ډلې تیرې شوې، نیمې بیا ونیول شوې.
هر قدم مو مرګ ته نږدې کاوه، هر آواز به مو زړه درزاوه.

خو سره له دې ټولو، مونږ به له یو بله تمه درلوده، یو بل ته مو ویل:
"یو ځل دې سرحد تیر شي، بیا به ژوند بدل شي."
خو دا یو خیال و، ځکه سرحد لا نه و تېر شوی، او ستونزې لا مخې ته وې...
اووم فصل: پولیسو وهل، لوږه، تنده او نور مشکلات

د پولنډ له سرحده په تېرېدو مو ژوند ته نوې هیله پیدا کړه، خو لا هم له ازمېښتونو خلاص نه وو. زمونږ سفر لا پای ته نه و رسېدلی، او د ستونزو اوږد لیست لا زمونږ انتظار کاوه.

ketabton.com - The Digital Library

کله چې پولنډي پولیسو موږ ونیولو، هلته مو داسې سلوک ولید چې انساني ارزښتونه یې تر پښو لاندې کړل. موږ ته یې نه اوبه راکولې، نه خواړه، نه د خوب ځای، او نه هم کوم انساني تراحم. وهل او ټکول، بې عزتي، د یخ په هوا کې له جامو پرته ساتل — دا زموږ د هرې ورځې کیسه وه.

زما بدن ټپونه درلودل، خو زړه مې نور هم زخمي و.

لوږه داسې وه چې یوه وچه ډوډۍ به مو په پنځه کسانو سره وویشله. کله به یوه مکمله ورځ هېڅ خواړه نه و، او یوازې د واورې اوبه مو څښلې. تندې مو ستوني سوځول، خو هېڅوک نه و چې زموږ فریاد واورې.

له کور، پلار، مور او وطن نه لیرې، په پردي وطن کې بې عزته، بې کسه او بې وسه...

زما ملګري به کله نا کله پر ځان وژنې فکر کاوه، ځیني به چوپ ناست وو، ځیني به له ژړا بې خبره وو. یوه شپه، یو هلک بې هوشه شو، او پولیسو یې علاج ته هم اهمیت ورنه کړ. موږ ورته ژړل، فریاد مو وکړ، خو هېڅ غږ نه اورېدل کېده.

زما زړه مات شوی و، خو امید مې لا ژوندی و.

ما په زړه کې دا تصمیم نیولی و: که مې دا هر څه تیر کړل، او ژوندی پاتې شوم، نو دا کیسه به کتاب کوم، تر څو بل ځوان داسې عذاب ته مخه نه کړي.

او همدا کیسه، دا لحظې، دا دردونه — د دې کتاب زېرون دی.
اتم فصل: د پولنډ نه د تېرېدو وروستی هڅه

دا ځل موږ لس کسان وو. د یخنۍ سره سره، امیدونه مو تووده ول. موږ پوهېدو چې دا هڅه ممکن وروستی چانس وي — یا به تېرېږو، یا به بیا هم د بلاروس ظالمو عسکرو لاس ته لوېږو.

د شپې تیاره وه، او موږ ورو ورو، خاموشه، د پولنډ د سرحد خوا ته وخوځېدو.

دا لاره سخته وه، خو زړه مو ټینګ و. کله چې سرحد ته ورسېدو، حالات بدل شول. ناڅاپه پولیس راغلل. منډې مو کړې، او دا ځل موږ ټولو بریا ومونده.

پنځه تنه وتښتېدل او پولنډ ښار ته ورسېدل.

زما درې ملګري ونیول شول، چیغې، ژړا، او بې وسي...

زه او یو بل ملګری مې د پولیسو له منګولو وتښتېدو. موږ د واورو او ځنګلي سیمو له منځه ځانونه راویستل. شپې تیریدې، خو زړه مو یوازې دومره ویل:

"لاړ شه، مخکې لاړ شه...!"

ورو ورو موږ د پولنډ پلازمېنې وارسا ته ورسیدو. هلته مو د لنډ وخت لپاره پناه ومونده. نه کور و، نه خوراک، خو لږ تر لږه مو نفس اخیستلی شو.

ketabton.com - The Digital Library

په وارسا کې مو ډېر احتیاط کاوه، ځکه چې پولیس هر ځای ول. موږ یوازې غوښتل تر جرمني پوله ځانونه ورسوو. زموږ مخ ته نورې ازمېښتونه پراته ول — خو دا ځل هیله زموږ له زړونو نه ایستل کېده.

زما سترګې له خوبه ډکې وې، او بدن له ستړیه.

هلته له یو بل ملګري سره یو ځای، د فرست په تمه پاتې شو. او دا فرست راورسېد... نور دا کیسه د نهم فصل برخه ده.
لسم فصل: له پولنډه تر برلین – منډې، نیونې او امیدونه

دا ځل بخت زموږ ملګری شو. له لسو کسانو څخه، یوازې پنځه نفره وتوانېدل چې د پولنډ له سرحده وتښتي. موږ د شپې لخوا حرکت وکړ، خاموش، د ونو او تیارو لاندې. زړه مو درزا کوله، خو قدمونه مو چټک وو. کله چې د پولنډ ښار ته ورسېدو، لږ څه د آرام ساه مو واخیسته، خو خطر لا هم پاتې و.

زما درې ملګري ونیول شول. ما او یو بل ملګری مې په چټکۍ منډه کړه. د تیارو کوڅو او خاموشو سړکونو څخه تېر شو، او ورو ورو آلمان ته نږدې شو. هر ګام سره یو نوی خطر، خو موږ ته دا یوازې د ازادۍ یو ګام و.

د آلمان سرحد ته چې ورسېدو، زړونه مو له خوشحالۍ ډک شول، خو همماله ویره هم راسره وه. یو څه وروسته، د آلمان پولیسو موږ ونیولو. دوی موږ تلاشي کړو، مبایلونه، د اړیکو ټول وسایل یې واخیستل. موږ هېڅ نه درلود، یوازې د ژوند امید مو راسره و.

پولیسو موږ څو ځله بېرته د پولو خواته ولېږلو، خو موږ دا ځل ځانونه بېرته د پولنډ پولیسو ته په لاس ورنکړل. دا لوبه د ژوند او مرګ ترمنځ وه. خو هیله، امید او هڅه زموږ تر ټولو لویې وسیلې وې.
یولسم فصل: زه یوازې پاتې شوم

دا ځل بل هیڅوک راسره نه وو.یوازې وم، نه ملګری، نه ټیم، نه لارښود. مبایل هم راسره نه و، یوازې له زړه سره مې یو نری امید و. شپې تیاره وه، او ساړه ورځ تر بلې زور اخلي. ځنګل چوپه خوله و، خو زه پوهېدم چې دا چوپتیا د خطر نښه ده.

د خپل برخلیک پر لور روان وم. یو ځای ته ورسېدم چې نور نه پوهېدم چې خواته ته لاړ شم که ښي خواته، خو قدمونه مې نه ودرېدل. زما د زړه غږ راته ویل چې مخکې لاړ شه، که هر څومره سخت وي.

لږ وروسته یو څو افغان ځوانان سره مخ شوم. دوی هم زما په شان ستړي، وږي او یخ وهلي وو، خو له زړه نه یې مهرباني راپورې کړه. ډوډۍ، اوبه، او څو تودې خبرې یې راته وکړې، زیاته یې کړه: "همبورګ ته لاړ شه، ښه ځایونه شته، او خلک مرسته درسره کوي."

ما د دوی د خبرو مننه وکړه، او د شپې لس بجې ټرېن کې کښیناستم. دا یو څلور ساعته اوږد، خو ارام سفر و. زړه مې یو څه ډاډه شو، چې ښایي دا ځل کوم ښه ځای ته ورسېږم. خو دا د آرام پای نه و — یوازې د یوه بل ازمېښت پیل و.
دولسم فصل: ناروغي، یوازیتوب او روغتون

چې هامبورګ ته راورسېدم، شپه ماخوستن وه. ساړه هوا، ستړې وجود، او اوږد سفر هر څه راته درانه شوي وو. زه ټرېنسټېشن کې ولاړ وم، هېڅوک راسره نه وو. نه مې د چا پته لرله، نه مې وسایل لرل، او نه مې مبایل.

ketabton.com - The Digital Library

ستړي، ساړه وهلی او وږي وم. ناڅاپه مې د بدن حالت خراب شو، سر مې
تاوېده، سترګې مې تیاره شوې، او ډېر ژر بې هوشه شوم. چې سترګې مې
بېرته پرانیستې، د روغتون په سپین رنګه بستر کې وم. یو څو نرسې
راګرځېدې، خبرې یې کولې، خو زه پرې نه پوهېدم. خو دومره پوه شوم چې
ژوندی یم، او دا ماته لوی نعمت و.

څوساعته وروسته پولیس راغلل. دوی له ما وپوښتل چې څوک یم، له کومه
راغلی یم. هغوی پوه شول چې زه یو مهاجر یم، او هماغه ځایه مې دوسیه
ثبت کړه. روغتون کې څو ورځې پاتې شوم، او درملنه مې وشوه، خو زما د
زړه یوازیتوب لا هم ختم شوی نه و.

په روغتون کې مې د ژوند رنځ ډېر ښه احساس کړ. ما ته دا احساس پیدا شو
چې زه نور یوازې نه یم، بلکې دا ټول دردونه د زرګونو نورو ځوانانو هم
برخې دي. دا ځای د ژوند، مرستې، او انسانیت یوه نښه وه.
دیارلسم فصل: کمپ ته لیږد – لومړنی رسمي قدم

له روغتون نه چې رخصت شوم، پولیسو زه یو رسمي مهاجرتي کمپ ته یووړم.
دا کمپ د آلمان له لوري د هغو کسانو لپاره جوړ شوی و، چې د پناه
غوښتنې غوښتنه کوي. زه لا هم کمزوری وم، خو لږه امید راسره پیدا شوې
وه.

کمپ ته چې ورسېدم، هر څه نوي وو. ودانۍ، خلک، ژبه، او اُصول. خو
کارکوونکو زما ډېر خیال وساته. هغوی راته وویل چې دلته به آرام شې،
درملنه به کوې، او بیا به ستا دوسیه پروسس شي. ما ته یې یو پاک او
ارام اتاق راکړ، تودې جامې، خواړه او د روغتیا خدمتونه.

دلته مې لومړی ځل احساس کړ چې زه ژوندی یم او د یو نوي ژوند پیل شونی
دی. ما کولی شو چې خوب وکړم، خواړه وخورم، او له خپلو فکرونو سره یو
څه ارامي ومومم. کمپ کې ډېر نور خلک هم ول – ځینې له سوریې، ځینې له
اېریتریا، ځینې له عراق، خو زموږ کیسه تقریباً ورته وه: غم، مهاجرت،
او هیله.

ما هلته د کمپ له مامورینو نه مننه وکړه، او د خدای شکر مې ادا کړ.
دلته د لومړي ځل لپاره مې زړه ته وویل:

"ته ژوندی پاتې شوې، نو اوس باید یو څه جوړ شي
څورلسم فصل: د نوې هیلې پیل – آرام ژوند ته لنډ قدمونه

په کمپ کې اوس مې ژوند یو څه ارام شوی و. د ډېرو ستونزو، مهاجرت،
وېرې، لوږې او ساړه وروسته، دا وخت د یو نوي ژوند پیل و. ما ته پاک
اتاق راکړل شوی و، سهار، غرمه او ماښام خواړه راتلل، درملنه روانه
وه، او د ژوند لومړني اړتیاوې مې پوره کېدې.

د کمپ مامورین به وخت پر وخت له ما سره خبرې کولې، د زغم، صبر او
راتلونکي په اړه یې مشورې راکولې. ما ته دا احساس پیدا شو، چې که څه
هم زه له ډېرو سختیو راوتلی یم، خو اوس یو انسان یم، چې حق لرم آرام
ژوند وکړم.

ما له خپل پلار سره د تیلیفون له لارې اړیکه ونیوله. هغه ډیر خوښ شو،
چې زوی یې ژوندی، او سلامت دی. مور مې دعاوې کړې وې، او اوس یې زوی د
اروپایي خاورې یوه کمپ کې د امنیت او امید څنګ ته ویده و.

کمپ کې مې له څو نورو افغان ځوانانو سره هم پېژندګلوي وشوه. موږ به د
خپلو کیسو تبادله کوله، یو بل ته به مو مشورې ورکولې، او د یو نوي

ketabton.com - The Digital Library

ژوند د پیل لپاره به مو هیله و پرمختګ رکوله. دا ملګرتیاوي، دا خبرې،
دا امیدونه… دا هغه څه وو، چې زموږ د زخمونو دوا کېدل.

زما د ژوند نوی فصل پیل شو. د یو داسي ځوان په توګه چي له مرګه
راګرځېدلی، له تاوانه، خواره، مهاجرت او یوازیتوبه راوتلی و، اوس د
نوي لارې، رڼا او تمه درلوده.
پینځلسم فصل: د زغم مېوه – ژوند ته نوی نظر

کمپ کي مې څو میاشتي تېرې کړې. دا میاشتي که څه هم له ظاهره آرام وې،
خو د فکرونو، اندېښنو، انتظار او یادونو ډکې وې. ما به تل د شپو شپو
سفرونه، ساړه ځنګلونه، د پولیسو بې رحمی، د لوږې درد، او د یارانو
بېلتون په ذهن کي راګرځول.

خو دا دردونه اوس د عبرت کیسي وې. ما ځان ته ویل:
"که د دې ټولو وروسته ژوند درکړل شوی، نو باید قدر یې وکړم."

زه اوس زده کړه کوم، د ژبې کورس ته ځم، د آلماني ټولني له اُصولو ځان
خبروم، او له ځینو ملګرو سره مې ملګرتیا پراخه کړې ده. اوس زه پوهېږم
چي اروپا ته راتلل د یو ښه ژوند ضمانت نه دی، بلکي دا یوازې یو بل
سفر دی، چي دلته باید له صفره پیل وکړې.

زه اوس هڅه کوم چي دا سفر د نورو لپاره عبرت وګرځوم. زما کیسه د هغه
چا لپاره ده، چي غواړي دا خطرناک سفر وکړي. زه غواړم دوی ته ووایم:
"خپل وطن کي زده کړه وکړئ، مهربان اوسئ، مهارتونه زده کړئ، او که
مهاجرت هم کوئ، په قانوني او خوندي ډول یې وکړئ."

زما دا کتاب، زما ژوند، زما دردونه، او تجربې دي د نورو ځوانانو
لپاره د فکر سبب شي. که یو کس هم له دې لارې راوګرځي، نو زه به دا سفر
بېفایده ونه ګنم.

🔙✋پای

په دې کتاب کي چي موږ د ژوند د سختو او ستونزمنو لارو په اړه خبرې
وکړې، هدف یوازې دا نه و چي د خطرونو او سختیو یادونه وکړو، بلکي د
هغو مخنیوي لارې هم وښیو. ځنګل لار، هغه لار ده لکه یو ژوندي انسان چي
وحشي ځناورو ته پخپله په خوله کي ورکوو لکه پخپله چي زمرى ته وایو چي
ما وخوره،

ځنګل لار موږ ته دا ښودله چي د ژوند د هوساینې لپاره باید موږ خپله
پریکړه پخپله وکړو، له غلطیو څخه زده کړه وکړو، او خپل ژوند ته یو
نوي معنى ورکړو.

د دې کتاب پای نه دی، بلکه یوازې یوه نوې پېل دی. هر څوک، چي په دې
لار روان دی، باید پوه شي چي ځنګل ته د رسیدو نه مخکې، خپل ځان باید
ومني، خپل پریکړې بیا وارزوي، او د خپلې راتلونکې په اړه یو سالم او
واضح فکر وکړي.

د ژوند تر ټولو مهمه لار هغه ده چي موږ پخپله ټاکو. نو، اوس چي موږ دې
کتاب ته پای ورکړو، ستاسو پر وړاندې د ځنګل لار یوه نوی پېل دی. د خپل
ژوند د سرنوشت جوړولو لپاره خپله قدمونه قوي او هوښیار کړئ. ژوند لکه
د غرونو په سر مزل کله به ښکته روان وی کله به پورته، موږ او تاسی
باید په قوي غزم،په ځان باور،په خپلو پریکړو سره باید هر خالت ته
آماده واوسو. سختې وزغمو،صبر ولرو.
الله تعالى فرمایي:په سختي پسی راخت شته.

ketabton.com - The Digital Library

بل ځای فرمایی:زه د صابرو خلکو ملګري یم

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English